

 HARLEQUIN®

 JALOOLINE ROMAAN

*Keelatud rüütli
kütkeis*

Elisabeth Hobbes

Originaali tiitel:
Elisabeth Hobbes
Beguiled by the Forbidden Knight
2018

Kõik õigused käesolevale väljaandele, kaasa arvatud õigused kogu raamatu või selle üksiku osa kopeerimisele ja levitamisele ükskõik millisel viisil, kuuluvad Harlequin Books S.A.-le. See raamat on välja antud kokkuleppel Harlequin Books S.A.-ga.

Kaanekujundus koos fotodega pärineb Harlequin Books S.A.-lt ja kõik selle levitamise õigused on seadusega kaitstud.

See teos on väljamõeldis. Selles esinevad nimed, tegelaskujud, paigad ja sündmused on kas autori kujutluse vili või väljamõeldis. Mis tahes sarnasus tegelike elus või surnud isikute, äriettevõtete, sündmuste või paikadega on täiesti juhuslik.

Tõlkinud Hana Arras
Toimetanud Helen Laansoo
Korrektuuri lugenud Inna Viires

© 2018 by Claire Lackford
© Tõlge eesti keelde ja eestikeelne väljaanne. Kirjastus ERSEN, 2019.

Sellel raamatul olevad kaubamärgid kuuluvad firmale Harlequin Enterprises Limited või selle tütarfirmadele ja teised firmad kasutavad neid litsentsi alusel.

D05360519
ISBN 978-9949-82-412-0

Kõik kirjastuse ERSEN raamatud ja e-raamatud on saadaval veebipoest www.ersen.ee

Autori märkus

Pärast normannide vallutust pulbitses Põhja-Inglismaa pahameelest. 1069. aastal alguse saanud põhjaalade rüüstamine oli kuningas Williami kättemaks Yorkshire'i mässu eest ja seda peetakse tema kõige julmemaks teoks. Kroonikates kirjeldatakse varemeis talusid, laipu, kannibalismi ja näljahäda, ehkki hilisemate ajaloolaste hinnangul võis tegemist olla ülepaisutatud andmetega asjaolude kohta, mida nende ülestähendajad ei olnud oma silmaga näinud.

Saates Gui ja Aelfhildi teekonnale Bylandist Haxbysse Yorki külje all, mõtlesin ma, et see poleks minu kodukrahvkonna suhtes aus, kui nad ei oleks selle hävitustöö tagajärgede tunnistajaks ega kogeks, mis mõju see rahvale avaldas. Sellegipoolest on tegemist romaaniga, mitte õudusjutuga (või filmi „Mad Max“ keskaegse variandiga). Kui lugejad tahavad kujutleda rohkem õõva, kui mina olen neile lehekülgedele kirjutanud, siis annan neile oma õnnistuse, ja küllap ma isegi kujutlen seda.

Oskan vibu käsitseda ja kinnitan teile, et kahel inimesel on tõepoolest võimalik ühest vibust nool lendu lasta, kuid nad peavad selleks *väga* lähestikku seisma.

Minu kirjutamistööd saatis kindel muusikapala nagu tavaliselt, seekord Richard Thompsoni „How Will I Ever Be Simple Again“.

*Pühendatud Emmale ja Julesile kõikide nende pikkade
aastate eest, mis on olnud tulvil nalju, Dylani imiteerimist,
matkamist ja pudelite viisi veini.*

Esimene peatükk

Yorkshire – mai 1071

„*M*adame, kus on mu mõrja?“

Gilbert du Rospez laiutas käsi, väljendades selle lennuka liigutusega ühtaegu nõrdimust, üllatust ja uskumatust. Ta tegi heledalt valgustatud saalis kannal ringi ja pöördus siis taas poodiumil istuva osavõtmatu naise poole.

„Ma reisisin kohutava ilmaga ja hädaohte trotsides Yorkist Haxbyesse ainsa eesmärgiga näha teie tütart, kuid nüüd selgub, et ta polegi siin!“

Saali vasakus servas seisev Guilherm FitzLannion jälgis oma läänihärra ja lapsepõlvesõbra üha kasvavat ärritust ning kibrutas vaevumärgatavalt kulme. Vahemaa linnast mõisa võtnuks jalgsi pool päeva, kuid oli ratsa sõites hulga lühem. Galtresi mets oli pakkunud kaitset ootamatu maikuise vihmabina eest ja nad polnud kohanud oma teel mingeid takistusi. Gilbert üksnes üritas ennast kehtestada ega vaevunudki jälle nuputama, kuidas teha seda väarikalt või tulemuslikult.

Korrapärase näojoonte ja moekalt püगतud kastanpruunide juustega sihvakas Gilbert võlus enamasti kõiki, kellele ta oma mahepruunide silmadega otsa vaatas, ent ulja nooruki püüdlikkus oma tulevasele ämmale muljet avaldada läks praegu küll vett vedama. Nende ees trooniv Haxby krahvinna Emma silmitses teda endise põlglikkusega.

„Ehk oleksite pidanud enne niisugusele“ – Emma ei vaevunudki muiet peitma – „*rängale* teekonnale asumist järele uurima, kas tasub seda üldse ette võtta. Minu tütar pole juba peaaegu kaks aastat siin minu juures elanud.“

Naise siniste silmade pilk kalgistus. „Ma saatsin ta minema kuuekümneme üheksanda aasta talvel, kui teie kuningas marssis Edgarilt* ja tema liitlastelt Yorki tagasi võtma. Ma ei tahtnud kuninga talvitumise ajaks oma tütart linna jätta.“

Gui pani tähele, et krahvinna ütles „*teie*“ kuningas. Ta ei eeldanudki, et Emma nimetaks teda Vallutajaks**, kuid niisugune avalik halvakspanu oli selge märk. Kui Gui seni kahtles, keda Inglismaa trooninõudlejatest võinuks Haxby Heriku lesk viie aasta taguste tormiliste sündmuste keerises toetada, siis siin oli vastus. Krahvinna oli pidanud vandemurdja Haroldi*** nõuet põhjendatuks või toetanud hoopis Aethelingi eelmise aasta nurjunud katseid York normannide võimu alt tagasi vallutada.

* Edgar Aetheling ehk Edgar II (u 1051–u 1126) – Inglismaa viimane anglosaksist kuningas. – Siin ja edaspidi tõlkija märkused.

** William Vallutaja e William Sohilaps (u 1028–1087) – Normandia hertsog Guillaume II, kes normannide sissetungi käigus võitis anglosakse Hastingsi lahingus ja tõusis 1066. aastal Inglismaa troonile William I nime all.

*** Harold II ehk Harold Godwinson (u 1022–1066) – Wessexi krahv, kelle ülikute kogu valis 1066. aastal Inglismaa kuningaks; hukkus Hastingsi lahingus samal aastal.

Gui surus parema käe rusikasse ja siis lödvestas selle, pöörata tähelepanu tontlikule kirvendusele vasakus randmes. Ta vaatas Gilberti poole, kas tolle kõrv oli samuti saatusliku vihje tabanud. Vaevalt. Leedi Emma pidanuks Williamit otsesõnu sohilapseks nimetama, et Gilbert tema vaenulikkust hoomaks.

„Ma tean, et te saatsite ta minema. Te ei räägi mulle midagi uut ja ma arvan, et te meelega ei taha mind aidata!“ Gilbert jõllitas daami nagu haavatud väarikuse võrdkuju. „Küsimus on selles, et kuhu te ta siis saatsite?“

Gilberti hääl valjenes ja puna valgus mööda tema kaela kõrgemale. Iga hetk võis oodata, et ta hakkab jalgadega trampima. Gui märkas, et Emma tooli kõrval seisjad tõmbusid valvele. Tema saatjateks olid kaks keskealist meest, kellel rippusid vööl lühikesed mõõgad. Emma oli ilmselt märkimisväärselt mõjukas, kui tal pärast Williami otsust Yorkshire'i mässumeelsed elanikud oma ikke alla painutada endiselt lubati relvastatud vahtkonda pidada.

Nii Guil kui ka Gilbertil oli mõök kaasas, seega suur oht neid ilmselt ei ähvardanud. Ühest küljest pakkus Guile närvikõdi mõte inglasterel lasta ja neile põhja krantsidele õpetada, et nad olid nüüd Normandia Williami võimu all. Teine pool temast aga kattus külma higiga mõttest, et peab jälle lahingus relva tõmbama. Ta polnud kunagi mõõka eelistanud, kuid noorpõlvest peale armastatud vibu ei saanud ta enam kasutada.

Igal juhul oli William kuulutanud, et nii ei tohi enam asju ajada. Inglismaa oli vallutatud jõuga ja anastatud jõhkrusega, kuid nüüd tuli seda hoida ning kindlustada abielude ja liitlastega.

Gui oli vastastikuste nõudmiste ja keeldumiste kuulamisest tüdinud. Oli aeg sekkuda ja oma isandale teed sillutada, nagu ta nii sageli tavatses teha. Sellepärast oligi Gilbert ta täna kaasa võtnud, mitte võitluseks. Selles valdkonnas polnud temast enam nagunii kasu.

Gui neelas alla kibeda sapi, mis pani tema sisikonna enesepõlgusest krampi kiskuma. Ta kõhatas kõri puhtaks ja astus Gilberti kõrvale.

„Leedi Emma, lõpetame selle mõttetuse. Olge nii lahke ja öelge meile, kus tütarlaps asub. Kohe.“

Emma kulm kerkis üllatunult. Tema vesisinised silmad mõõtsid Guid. Need pilkused korraks, kuid ei väljendanud vastumeelsust mehe välimuse suhtes nagu enamikul naistest. Gui pidi vastu tahtmist imetlema enesekindlust, millega krahvinna suhtus nendesugustesse ebasoovitavatesse külalistesse oma kodus ja kodumaal.

„Kes te olete, et võtate nii julgelt sõna asjas, mis teisse põrmugi ei puutu?“

Mida võis küll leedi mõelda Guist, võrrelduna ülla rüütliga, kelle kõrval ta seisis? Ta oli Gilbertist peajagu pikem ja laiemate õlgadega. Tema nina oli lapsepõlves saanud murru tõttu veidi kõver ning Williami sõjaväes veedetud aeg oli kinkinud talle armi, mis löikas alahuule kaheks ebavõrdseks osaks, ja silmad, mis olid lakkamatutest magamata öödest nagu süsimustad koopad. Ta tundis end nagu krobeline puuront lihvitud tammetüve kõrval.

Gui tänas taevast, et tema kõige suurem puudus kohe silma ei torganud, ja pani parema käe vasaku peale, varjates sel moel täistopitud nahkkinnast, mida ta alati kandis. Ja pööras silmad lesele, vastates tema pilgule *julgelt*, nagu oli väidetud.

Ta naeratas leedi Emmale, teades, et isegi kui ta vastu pidist soovis – seda juhtus viimasel ajal küll haruharva –, mõjus see armiline irve pigem eemaletõukavalt kui lahkelt.

„Minu nimi on Guilherm FitzLannion, mileedi. Ei keegi tähtis.“

Eikeegi. Mees ilma seisuseta, kõigest vibukütt, kes oli järgnenud oma sõbrale ja isandale Inglismaale otsima õnne, mis oli jäänud leidmata.

Gilbert lõi Guile käe õlale ja naeratas talle laialt. Tusk tema silmis asendus soojema säruga.

„Gui on minu lähim usaldusalune ja nõuandja, leedi Emma. Tema tuletab mulle meelde, et pean mõnikord oma keelepruuki talitsema, ja praegu vist ongi üks neist kordadest.“

Emma saatis Guile mõistva pilgu, mis meest üllatas. Ehk oli nainegi pidanud enne lesepõlve üht tormakat aadlikku ohjes hoidma.

Gui kummardas. „Sir Gilbert on minu vastu liigagi lahke. Kuid ma ühinen tema palvega. Vastamisega viivitamine ainuüksi meie provotseerimiseks ei lahenda midagi. Pole vahet, kas te aktsepteerite Williamit kuningana või mitte, tema on selles asjas oma sõna öelnud.“

Ta naeratas taas vildakalt, astus sammu tahapoole ja ootas.

„Minu tütar on koos oma kaaslasega, leidlapsena meie juurde jäetud tüdrukuga Bylandi abikloostri Elmeslaci lähistel,“ kostis Emma pärast pikka vaikust.

Krahvinna hääl hääbus. Tema pilk oli tühi, talle kangastus midagi muud kui ruum tema ees. Kas teda painasid öösiti samuti hirmsad unenäod nagu Guid? Kas ta kuulis samu karjeid?

„Sigrun on alati hapra loomuga olnud, tema ihu ega vaim pole tugevad,“ jätkas Emma. „Ta pääses napilt pilastamisest, esimene kord mässajate ja teine kord niisuguste meeste poolt nagu teie, kes tulid linna tagasi vallutama. Hoolimata Normandia Williami kavatsusest meie krahvkond purustada, usun ma, et ta austab küllaldaselt kloostrite pühadust, lubamaks ühel neidisel end seal vägivalla ja tõurastamise eest kaitstuna tunda.“

Naise häälest nõrgus põlgust. Gui ei saanud teda süüdistada, sest oli läbi kunagi jõukal järjel olnud küladest alles jäänud ahervaremete lõunast siia rännanud. Ta puuris pilguga saapaid, tundes oma kaasmaalaste pärast piinlikkust, ehkki ta ise polnud sellistes aututes sündmustes osalenud.

„Neidise häda teeb mulle meelehärmi, ent kui te olete ta minema saatnud, siis peate ta nüüd siia tagasi tooma,“ partsatas Gilbert.

Emma huulil mängles kahjurõõmus muie.

„See ei tule kõne allagi.“

Gilbert urahtas ja ajas end kramplikult sirgu. Gui pani käe rahustavalt sõbra käsivarrele, kartes, et taas tõstab pea vaenulikkus, mida ta oli juba lootnud vaibuvat.

„Mileedi, te teete olukorra tarbetult keeruliseks,“ lausus ta hoiatavalt.

Emma tõusis ja tuli mõõdetud sammudega meeste juurde. Tema saatjad jäid oma kohtadele, kuid võtsid valvsa hoiaku, valmis vajadusel tegutsema. Kas põhja mehed pidasid normanne tõesti nii autuks, et rünnata naist tema oma katuse all?